Artistul care și-a deschis ochii asupra artei

On Iunie 29, 2021

Realitatea la care îți raportezi atenția este direct proporțională cu felul în care ochii tăi se adaptează la vederea unei imagini reflectată în percepția propriei persoane.

Mi-am revelat latura artistică văzând modul superb în care se prezintă marile creații ale altor artiști. Şi, în schimbul unei realități mai puțin trecătoare, m-am trezit în fața unei realități neobișnuite, însemnând negarea în sine a percepțiilor de care nu eram fascinat. Ca să mă înțelegeți mai bine, imaginați-vă pentru o clipă că priviți un tablou care înfățișează niște trandafiri roșii, proaspeți, puși într-o vază albă, totul fiind aranjat pe un fundal gri. Până la urmă, este vorba despre culori, nu-i așa?

De fapt, îmi place mult culoarea roșie, dar nu-mi plac nuanțele de gri sau alb, prin urmare combinația aceasta de culori poate să influențeze negativ evoluția vederii mele spre chintesența lucrurilor. Mai precis, atunci când ochii mei vor întâlni combinația aceasta de culori oriunde în jur, și sigur o vor întâlni, ei vor evita posibilitatea unei apropieri autentice de ceea ce știam că înseamnă artă. Se vede că realitatea mea este ea însăși o creație văzută prin ochii care se deschid numai spre ceea ce mă inspiră, dar care totodată îmi regenerează intensitatea trăirilor emoționale, în ineditul senzațiilor de cunoaștere primite din lumea exterioară.

Pur și simplu, în viziunea mea, în plăcerea ochilor mei de a admira o priveliște, o creație sau anumite lucruri, există o legătură între culori și trăiri, la un anumit cadru de referință. Ce să zic, poate că ar trebui să trec totul prin filtrul intransigent al unui al treilea ochi, fiind necesar a reconsidera și reconfigura o realitate - ținând cont de capacitatea culorilor de a se completa una pe alta și de faptul că extremele se atrag. Viața în roz nu înseamnă roz peste tot, ci un gri din acela grav și sentențios, care se pierde și el înspre tonuri alburii, degradându-se cu repeziciune.

Acum, înțelegeți de ce spun că uneori latura artistică a ființei mele înțelege totul prin felul în care ochiul distinge culorile, folosind ca punct de reper componenta cognitivă a atracției față de aprecierea frumosului ca simțire estetică? Dar înainte de a intra mai amănunțit în analiza frumosului, prin care orice creație își poate apoi permite jocul de-a subiectivitatea, aflat la temeia Logosului, trebuie să iau în calcul, ca o bună metodă de instruire, conștientizarea particularităților de concepție și de limbaj ale creației artiștilor pe care îi admir.

Leadership: Privirea ta este o sinteză a întregii ființe care s-a pierdut pe sine din cauza orgoliului nemărginit, sabotate de complexul propriei superiorități?

Citeam la un moment dat într-o carte despre artă despre pictorul acela din Anvers, pe nume Joos Van Cleef, cel mai bun colorist al vremii lui. El și-a pictat tablourile pe spate, pentru ca lumea să poată vedea ceva interesant chiar și atunci când tablourile stăteau întoarse pe dos. A avut o mică problemă cu realitatea, aș zice. Tablourile pictate de el, adevărate opere de artă, pe unde le vedea la cei carora le vânduse, căuta să le ia înapoi cu împrumut, ca să le "corecteze" cum spunea. Şi așa le-a stricat pe toate.

Este mare păcat că a prăpădit lucruri atât de frumoase, produse artistice atât de valoroase, numai din cauza ambiției de a da glas unei vederi pe care ochiul voia să o multiplice, să o transpună într-o viziune care depășea granițele normalului unanim acceptat.

Avem oare de-a face cu un creator al unui sistem de gândire vizuală? Totuși, poate că Joos

Van Cleef a avut în spatele ochilor săi o altă realitate, o excelentă ocazie de a-și testa spiritul inovator, mai puțin o viziune a Iluminismului raționalist. Probabil, inițiativa lui nu era percepută în termeni de "efecte secundare negative", căci și acestea rămâneau în interiorul unei realități diferite. El percepea partea opusă a lucrurilor, la fel cum eu prefer contrastul culorilor, decât opusul lor.

Totul este în privire. Iar, uneori, privirea este o sinteză a întregii ființe care s-a pierdut pe sine din cauza orgoliului nemărginit, fiind sabotată de complexul propriei superiorități.

Haideți să vă mai spun ceva. Cea mai mare parte a culorilor pe care le percepe ochiul meu nu reprezintă o comutare și distragere de la sursa unei situații stresante, ci mai degrabă este rezultatul unei nevoi specifice, a unei dorințe, convingeri, și servește scopului satisfacției pe care un artist liber profesionist dorește s-o aibă. De fapt, ochiul meu nu știe ce este Iluminismul, la fel cum nu știe să picteze, dar el are o mare influență asupra modului cum văd lumea, lucrurile, cum mă manifest și cum înțeleg să fiu ceea ce sunt.

O ființă care și-a pierdut direcția este rezultatul unui Ego care continuă să caute cauze pentru care să sufere, continuând să fie un Don Quijote, un erou imprudent gata oricând să lupte cu morile de vânt.

Dacă se întâmplă să mă trezesc în fața unei realități necunoscute, având convingerea că o pot schimba sau că o pot îndrepta în favoarea mea, acest lucru se datorează faptului că ochii mei au sesizat o trăire acolo unde granițele dintre sine și restul naturii sunt șterse. Sau, poate că ochiul a sesizat o trăire acolo unde satisfacția este mai mică și unde rezultatul evaluării muncii depuse, influențat de performanțele individuale, nu este considerat rezonabil.

Iar cum senzațiile văzului devin atenție în clipa în care numai ochii surprind esența obiectelor exterioare, atunci realitatea la care îmi raportez atenția este direct proporțională cu felul în care ochii se umplu de bucurie sau de furie la vederea unei imagini reflectată în percepția propriei persoane.

Așa stau lucrurile. Leadershipul capătă valențe de implicare într-un act de autocunoaștere printr-un act de creație, prin care se poate dezvolta percepția de sine, dar poate să capete și valențe de educare a spiritului de autodepășire. Fapt sugestiv deoarece, printr-o atitudine de presupusa superioritate, omul își va pierde din ce în ce mai mult valoarea ca ființă, va dori să-și valorifice tot mai mult potențialul fără să se confrunte cu altcineva în afară de sine.

Cum este personalitatea care te definește cel mai bine în vederea dobândirii simțului realității? Ești genul de om care își caută desăvârșirea în fericire și glorificare? Ești un artist care își află desăvârșirea în dobândirea asemănării cu un căutător de frumos preocupat într-o foarte mare măsură de elementul exterior? Conținutul de marcă al artei tale poate fi definit ca fiind conținutul unui creator al frumosului prin însăși arta impresionării prin impresie? Acest lucru te va determina să te revolți chiar împotriva ta, într-o bună zi?

Felul în care ochii continuă să vadă realitatea este în strânsă legătură cu felul în care te simți înlăuntrul tău, cu mențiunea că un Ego care se auto-convinge și auto-iluzionează că are o anumită putere este un Ego care trăiește permanent în afara sa.

Artistul care și-a deschis ochii asupra artei este un căutător de frumos care numai prin cultivarea unui sens pozitiv despre sine va învăța să distingă trăirile ființei de cele ale Ego-ului, aducând un echilibru în mintea și inima sa. Un asemenea artist va ști să comande ochilor săi să vadă numai ceea ce mintea este pregătită să înțeleagă, nu ceea ce mintea este dispusă să creadă.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-care-si-a-deschis-ochii-asupra-artei.html